

ПАСТИР

ПАРОХИСКИ СВИТОК

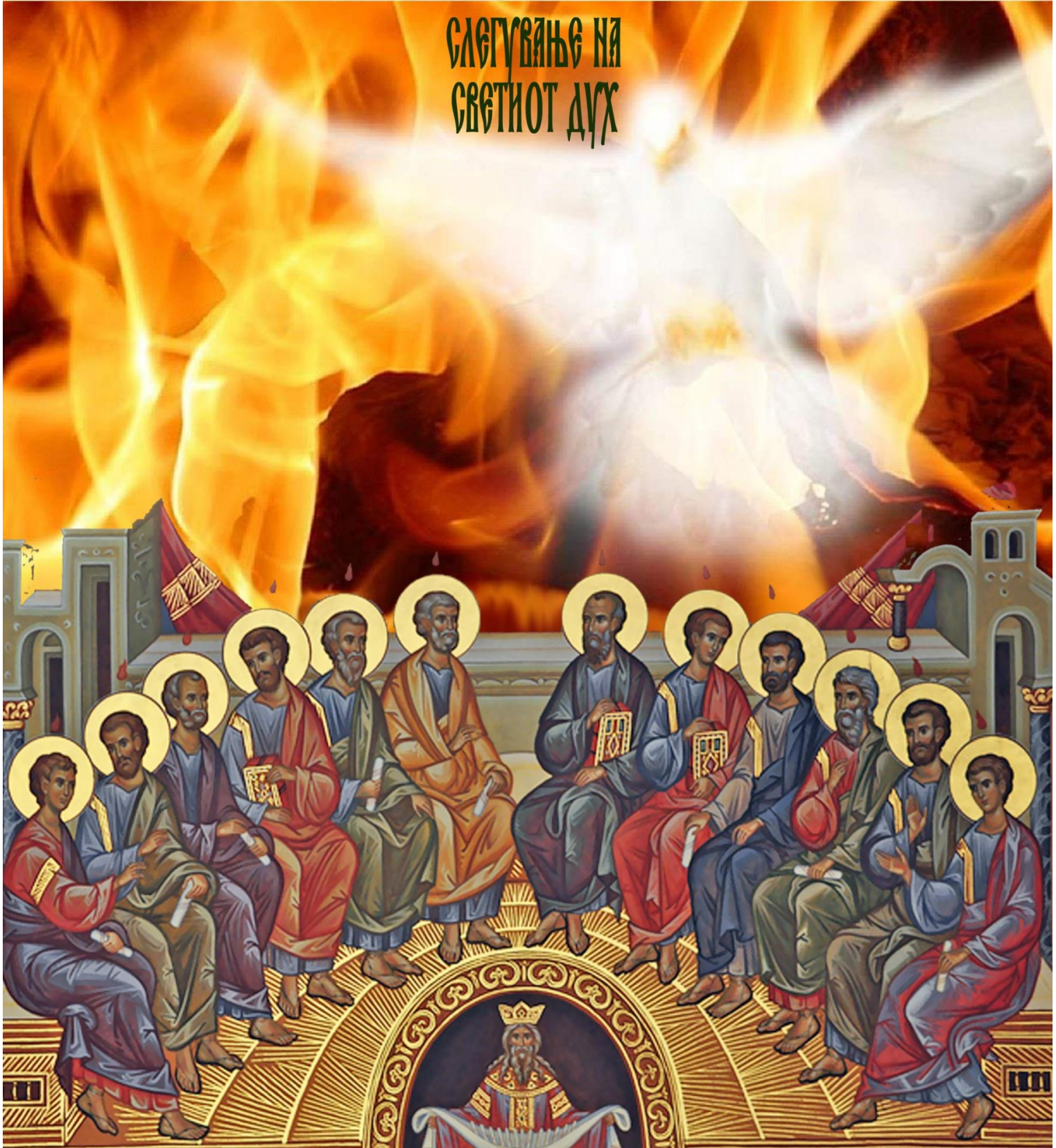
THE SHEPHERD

Parish Newsletter

ISSUE NO.: / Издание Бр.: 03 June / Јуни 2017

СЛЕДУВАЊЕ НА СВЕТИОТ ДУХ

БЕСЕДА НА ПЕДЕСЕТНИЦА

Свети Григориј Палама

Со своите големи очи на верата, неодамна Го созерцувавме вознесениот Христос, и тоа не помалку од оние, кои Го гледале со своите телесни очи и со исто толку големо блаженство и радост, зашто Господ рекол: „Блажени се оние, кои не виделе, а поведувале“ (Јован 20: 29), а тие се оние, кои по пат на слушање на проповедта се увериле и преку верата виделе. Значи, неодамна Го гледавме Христос како со Своето Тело се вознесува на небото, а сега, преку дарот на Светиот Дух, гледаме каде се вознесе Христос и на какво големо достоинство ја издигна нашата природа, зашто Он замина таму, откаде што слезе од Него испратениот Свет Дух...

Значи, Христос, Кој се вознесе, замина при Својот Највозвишен Отец, во прегратките на Својот Отец, откаде што и Духот исходи... Но, кога некој ќе чуе дека Светиот Дух е испратен во овој свет од Отецот и Синот, нека не мисли за Светиот Дух дека е само од оние кои се испраќаат, туку Он е еднаков во чест со Отецот и Синот, Самиот Он е од бројот кои испраќаат, и Он е Бог Кој говори преку пророците, и тоа на јасен начин го докажува, кога преку устата на пророк Исаиј говори: „Мојата рака ја основа земјата... и сега Ме испрати Господ Бог и Неговиот Дух“ (Иса. 48, 13, 16). И Христос на друго место ги потврди зборовите на истиот пророк: „Духот на Господа Бога е врз Мене,

зашто Господ Бог Ме помаза за да им благовестувам на бедните“ (Иса. 61: 1).

Значи, Светиот Дух не е само испратен, туку и Самиот Го испраќа Синот, Кој е испратен од Отецот – доказ, што потврдува дека Он има иста чест и суштина како Отецот и Синот. По благоволението на Отецот и содејството на

Светиот Дух, по неизмерната длабочина на човекољубието, единородниот Син Божји слезе од небесните височини на Земјата и постана Човек, проповедајќи чудесна и возвишена наука, која навистина доликува на Бога. Потоа, откако доброволно пострада за нашето спасение и откако воскресна на третиот ден, Он се вознесе на небесата и седна

И кога некој ќе запали свеќа од друг, а од другиот ќе запали трет, првата свеќа го задржува својот пламен несмален, па така и наследниците на апостолите – епископите, примиле несмалена благодат на Божјиот Дух, која преминува од колено на колено и ги просветлува сите верни, кои ги слушаат своите духовни пастири и вероучители.

На тој начин, секој Архиепископ во свое време ѝ носи на својата епархија благодат и дар Божји, носи просветлување од Божествениот Дух, а оние, кои не ги примаат апостолските наследници, престануваат да имаат божествена благодат и се оддалечуваат од Бога.

од десната страна на Отецот и таму соучествувавше со Отецот во испраќањето на Божествениот Дух на учениците и апостолите, како што и им вети. Христос, од престолот на небесните височини, како да нè повикува и ни говори: „Ако некој сака да има учество во Царството небесно, да се нарече син Божји по благодат, да добие бесмртен живот и непотрошливо богатство, тој нека ги исполнува Моите заповеди и, колку што може, нека го подражава Мојот начин на живот, имајќи Ме за пример Мене Самиот“.

...Кога се навршиле педесет дена од Воскресението, „ненадејно се чу шум од небото, како да идеше силен ветар, и ја исполни целата куќа, каде што седеа (апостолите)“ (Дела 2: 2). Тој шум ја повикува целата Земја под Сонцето и сите луѓе, кои веруваат дека им се дарува благодатта на Светиот Дух. Тогаш се исполнило ветувањето на Спасителот, кое им го дал на апостолите, говорејќи : „Јован крстеваше со вода, а вие, не по многу дни од денес, ќе бидете крстени од Светиот Дух“ (Дела 1: 5). Тоа навистина и се случило во моментот на шумот од небото, кога „им се јавија разделени јазици, како огнени, и застапаа по еден над секого од нив. И сите се исполнија со Дух Свети, и почнаа да зборуваат на други јазици, онака како што им даваше Духот Свети да изговараат“ (Дела 2: 3-4). Сето тоа се случило само за да ја усвоиме големата тајна на Света Троица, зашто и претходно дејствувал Светиот Дух, Кој говорел преку пророците и ја предвестувал иднината. Меѓутоа, Он сега лично, преку огнените јазици, им се јавил на сите и на Божествен начин, седнувајќи на престолот на Христовите ученици и давајќи им моќ да бидат Негови орудија. И кога некој ќе запали свеќа од друг, а од другиот ќе запали трет, првата свеќа го задржува својот пламен несмален, па така и наследниците на апостолите – епископите, примиле несмалена благодат на Божјиот Дух, која преминува од колено на колено и ги просветлува сите верни, кои ги слушаат своите духовни пастири и вероучители.

На тој начин, секој архиереј во свое време ѝ носи на својата епархија благодат и дар Божји, носи просветлување од Божествениот Дух, а оние, кои не ги примаат апостолските наследници, престануваат да имаат божествена благодат и се оддалечуваат од Бога.

Но, зошто Он се јавил во вид на огнени јазици? Најпрво, за да покаже дека Он е сроден на Божјото Слово, зашто нема ништо посродно на словото од јазикот. Исто така е неопходно и во благодатта на вероучителството да се има облагодатен јазик.

А зошто тие јазици биле огнени? Не само заради едносуштноста на Духот со Отецот

и Синот, зашто нашиот Бог е Оган, и тоа Оган Кој ја спалува неправдата, туку и заради двојното дејство на апостолското проповедање, кое истовремено треба да биде благо и опоменувачко. Како што огнот се ложи за да осветлува и грее, така и зборот од проповедта за Христос ги просветлува и весели слушателите, додека оние, кои упорно му се спротивставуваат, ги пали и мачи. Тие светодуховденски јазици, како што објаснува свети апостол Лука, всушност, не биле огнени, туку „како огнени“, за да не помисли некој дека тоа бил сетилен и овоземен оган (огнот бил нестворен).

А зошто тие огнени јазици биле разделени? Затоа што само Христос, Кој слегол од небото, во целост ја поседува силата и дејството на благодатта на Светиот Дух. Значи, врз ниту еден од апостолите не се спуштила сеопфатна благодат на Духот, туку секој делумно добил од таа благодат: еден ова, друг она...

Христос им рекол: „А кога ќе дојде Утешителот, Кого што ќе ви Го испратам Јас од Отецот, Духот на вистината, Кој излегува од Отецот, Он ќе сведочи за Мене... (и) ќе ве упати на секоја вистина“ (Јован 15: 26; 16: 13).

Сега тоа ветување се исполнило и Светиот Дух слегол врз светите Христови ученици, кои засветлиле како небески ѕвезди, осветлувајќи ја целата вселена. Светиот Дух не само што е насекаде, туку е и над сите; не само што е присутен во секој век и време, туку и пред сите векови и времиња и Он не само што ќе биде со нас до крајот на векот, туку ќе пребива со оние, кои се достојни за идниот век без крај и завршеток. Природното тело умира, а воскреснува како духовно, како натприродно, раководено од Божествениот Дух и облечено во бесмртност и неминлива слава.

Ве молам, браќа, да се чуваме од богоодвратните дела и зборови, за да имаме слобода да Го именуваме Бог како свој Отец. Да

Му се обратиме искрено, за да ни се обрати Он и нам и да нè очисти од секаков грев, па да бидеме достојни за Неговата божествена благодат. Само на таков начин и ние вечно ќе ликуваме и ќе го празнуваме остварувањето на Божјото ветување – слегувањето на Светиот Дух и Неговата почивка врз луѓето во Самиот Христос Господ, Кому Му прилега слава, чест и поклонување со Неговиот беспочетен Отец и Пресветиот и Добар и Животворен Дух, сега и секогаш и во сите векови. Амин!

<https://blagovesti.wordpress.com>

In the light of the upcoming **Memorial Saturday** (3rd June 2017) we offer the following Homily on Life after Death by St John of San Francisco and Excerpts from the Prologue From Ochrid:

On Life After Death

A Homily by St. John the Wonderworker

Recently there have been many questions raised about what happens to the soul when a person dies. The following sermon by St. John of San Francisco outlines the Orthodox teaching. It is important for us as we approach this all-important subject to lay aside all preconceptions and to be willing to accept what the Fathers of the Church teach. Your opinion and my opinion are just that: OPINIONS; what is presented here is TRUTH!

The Homily

Limitless and without consolation would have been our sorrow for close ones who are dying, if the Lord had not given us eternal life. Our life would be pointless if it ended with death. What benefit would there then be from virtue and good deed? Then they would be correct who say: "Let us eat and drink, for tomorrow we die!" But man was created for immortality, and by His resurrection Christ opened the gates of the Heavenly Kingdom, of eternal blessedness for those who have believed in Him and have lived righteously. Our earthly life is a preparation for

the future life, and this preparation ends with our death. "It is appointed unto man once to die, but after this the judgment" (Heb 9:27). Then a man leaves all his earthly cares; the body disintegrates, in order to rise anew at the General Resurrection. Often this spiritual vision begins in the dying even before death, and while still seeing those around them and even speaking with them, they see what others do not see.

But when it leaves the body, the soul finds itself among other spirits, good and bad. Usually it inclines toward those which are more akin to it in spirit, and if while in the body it was under the influence of certain ones, it will remain in dependence upon them when it leaves the body, however unpleasant they may turn out to be upon encountering them.

For the course of two days the soul enjoys relative freedom and can visit places on earth which were dear to it, but on the third day it moves into other spheres. At this time (the third day), it passes through legions of evil spirits which obstruct its path and accuse it of various sins, to which they themselves had tempted it. According to various revelations there are twenty such obstacles, the so-called "toll-houses," at each of which one or another form of sin is tested; after passing through one the soul comes upon the next one, and only after successfully passing through all of them can the soul continue its path without being immediately cast into gehenna. How terrible these demons and their toll-houses are may be seen in the fact that Mother of God Herself, when informed by the Archangel Gabriel of Her approaching death, answering Her prayer, the Lord Jesus Christ Himself appeared from heaven to receive the soul of His Most Pure Mother and conduct it to heaven. Terrible indeed is the third day for the soul of the departed, and for this reason it especially needs prayers then for itself.

Then, having successfully passed through the toll-houses and bowed down before God, the soul for the course of 37 more days visits the heavenly habitations and the abysses of hell, not knowing yet where it will remain, and only on the fortieth day is its place appointed until the resurrection of the dead [5]. Some souls find themselves (after the forty days) in a condition of foretasting eternal joy and blessedness, and others in fear of the eternal torments which will come in full after the Last Judgment. Until then changes are possible in the condition of souls, especially through offering for them the Bloodless Sacrifice (commemoration at the Liturgy), and likewise by other prayers.

How important commemoration at the Liturgy may be seen in the following occurrence: Before the uncovering of the relics of St. Theodosius of

Chernigov (1896), the priest-monk (the renowned Starets Alexis of Goloseyevsky Hermitage, of the Kiev-Caves Lavra, who died in 1916) who was conducting the re-vesting of the relics, becoming weary while sitting by the relics, dozed off and saw before him the Saint, who told him: "I thank you for laboring with me. I beg you also, when you will serve the Liturgy, to commemorate my parents" — and he gave their names (Priest Nikita and Maria). "How can you, O Saint, ask my prayers, when you yourself stand at the heavenly Throne and grant to people God's mercy?" the priest-monk asked. "Yes, that is true," replied St. Theodosius, "but the offering at the Liturgy is more powerful than my prayer."

Therefore, panikhidas (i.e., Trisagion Prayers for the Dead) and prayer at home for the dead are beneficial to them, as are good deeds done in their memory, such as alms or contributions to the church. But especially beneficial for them is commemoration at the Divine Liturgy. There have been many appearances of the dead and other occurrences which confirm how beneficial is the commemoration of the dead. Many who died in repentance, but who were unable to manifest this while they were alive, have been freed from tortures and have obtained repose. In the Church prayers are ever offered for the repose of the dead, and on the day of the Descent of the Holy Spirit, in the kneeling prayers at vespers, there is even a special petition "for those in hell."

Every one of us who desires to manifest his love for the dead and give them real help, can do this best of all through prayer for them, and particularly by commemorating them at the Liturgy, when the particles which are cut out for the living and the dead are let fall into the Blood of the Lord with the words: "Wash away, O Lord, the sins of those here commemorated by Thy Precious Blood and by the prayers of Thy saints." We can do nothing better or greater for the dead than to pray for them, offering commemoration for them at the Liturgy. Of this they are always in need, and especially during those forty days when the soul of the deceased is proceeding on its path to the eternal habitations. The body feels nothing then: it does not see its close ones who have assembled, does not smell the fragrance of the flowers, does not hear the funeral orations. But the soul senses the prayers offered for it and is

grateful to those who make them and is spiritually close to them.

O relatives and close ones of the dead! Do for them what is needful for them and within your power. Use your money not for outward adornment of the coffin and grave, but in order to help those in need, in memory of your close ones who have died, for churches, where prayers for them are offered. Show mercy to the dead, take care of their souls. Before us all stands the same path, and how we shall then wish that we would be remembered in prayer! Let us therefore be ourselves merciful to the dead. As soon as someone has reposed, immediately call or inform a priest, so he can read the Prayers appointed to be read over all Orthodox Christians after death. Try, if it be possible, to have the funeral in Church and to have the Psalter read over the deceased until the funeral. Most definitely arrange at once for the serving of the forty-day memorial, that is, daily commemoration at the Liturgy for the course of forty days. (NOTE: If the funeral is in a church where there are no daily services, the relatives

should take care to order the forty-day memorial wherever there are daily services.) It is likewise good to send contributions for commemoration to monasteries, as well as to Jerusalem, where there is constant prayer at the holy places. Let us take care for those who have departed into the other world before us, in order to do for them all that we can, remembering that "Blessed are the merciful, for they shall obtain mercy.

On Death and the Future Life

Two Visions of St. Andrew the Fool for Christ

FOR CONSIDERATION

A vision of St. Andrew the Fool for Christ: Holy Andrew, walking one day along the streets of Constantinople, saw a great and splendid funeral. A rich man had died, and his cortege was magnificent. But when he looked more closely, Andrew saw a host of little black men capering merrily around the corpse, one grinning like a prostitute, another barking like a dog, a third grunting like a pig, a fourth pouring something filthy over the body. And they were mocking the singers and saying: 'You're singing over a dog!' Andrew, marveling, wondered what this man had done. Turning round, he saw a handsome youth standing weeping behind a wall. 'For the sake of the God of heaven and earth, tell me the reason for your tears', said Andrew. The young man then told him that he had been the dead man's guardian angel, but that the man had, by his sins, greatly offended God, casting his angel's counsel from

him and giving himself over utterly to the black demons. And the angel said that this man was a great and unrepentant sinner: a liar, a hater of men, a miser, a shedder of blood and a dissolute man who had turned three hundred souls to immorality. In vain was he honoured by the Emperor and respected by the people. In vain was this great funeral. Death had caught him unrepentant, and the harvest had come without warning.

FOR CONSIDERATION

A vision of St. Andrew the Fool for Christ: St. Paul was not the only one to be caught up into Paradise and hear 'unspeakable words' (II Cor. 12:4). Over eight hundred and fifty years after St. Paul, this happened to St. Andrew. One winter night, holy Andrew was lying among the dogs on a dunghill, to warm his frozen body. An angel appeared to him and caught him up to Paradise (whether in the body or out of the body, Andrew himself was unable to explain) and kept him for

two weeks in the heavenly world, bearing him to the third heaven. 'I saw myself clad in shining garments like lightning, with a wreath of flowers on my head and girt with a kingly girdle, and I rejoiced greatly at this beauty, and marveled in mind and heart at the unspeakable loveliness of God's Paradise, and I walked around it with great gladness.'

After that, Andrew writes of how he saw Christ the Lord: 'And when a flaming hand drew aside the curtain, I saw my Lord as the Prophet Isaiah saw Him aforetime, sitting upon a throne, high and lifted up and surrounded by seraphim. He was clad in a red garment, His face shone and His eyes rested on me with great kindness. Seeing Him, I fell down before Him, worshipping before the

awesome throne of His glory. I have no words for the joy that gripped me at the sight of His face; and now, remembering this vision, I am filled with unspeakable joy. And I heard my most merciful Creator speak three words to me with His most sweet and pure lips, which so sweetened my heart and inflamed it with love for Him that I melted as wax at such spiritual warmth.' When St. Andrew asked also after this if it would be possible to see the most holy Mother of God, it was said to him that she was for the moment not in heaven, but had gone down to earth to be of help to the poor and needy.

From *The Prologue From Ochrid*, Vol. 4 Lazarica Press, Birmingham, 1986, pp. 15, 18-19.

On the Efficacy of Prayers for the Dead

FOR CONSIDERATION

Love is almighty. It can, among other things, soften the judgement on the souls of departed sinners. The Orthodox Church deliberately emphasizes this, and strives to offer prayers and alms for the dead. Most rich in all spiritual experience, the Church knows that prayers and alms for the dead help them in the other world. St Athanasia the Abbess (April 12th) commanded her nuns to prepare a table for the poor and needy for forty days after her death. The nuns observed this only for ten days, then stopped it. The saint then appeared, accompanied by two angels, and

said to the nuns: 'Why have you not carried out my instructions? Know that by alms and the prayers of the priest for the souls of the departed during the forty days, the mercy of God is invoked. If the departed souls are sinful, they receive through these alms God's forgiveness of their sins; and, if they are sinless, then they are efficacious for the forgiveness of those who do the alms.' She is, of course, thinking here of alms and prayers linked with a great love for the souls of the departed. Such alms and prayers are indeed of help.

Ibid., Vol. 3, p. 15.

On the Power of Repentance to Save a Soul

FOR CONSIDERATION

Can a sinner, in the space of ten days, make full repentance of his sin? By the immeasurable grace of God, he can. In the time of the Emperor Maurice, there was a well-known bandit in the region around Constantinople. Both in the countryside and in the capital itself, he inspired fear and trembling. Then the Emperor himself sent him a Cross, as a pledge that he would not punish him if he gave himself up. The bandit took the Cross, and did indeed give himself up. Arriving in Constantinople, he fell at the Emperor's feet and begged his forgiveness. The Emperor kept his

word, had mercy on him and let him go free. Immediately after that, the bandit fell gravely ill and sensed that death was near. He began to repent bitterly of all his sins, and implored God with tears to forgive him as the Emperor had. He shed many tears in his prayer, so that the handkerchief with which he wiped them became soaked, and he died after ten days of prayerful weeping. The night of his death, the doctor who had been attending him had a strange vision in a dream: when the bandit on the bed breathed his last, a number of little black men gathered round him, flourishing bits of paper on which his sins were written, and two glorious angels also

appeared. A pair of scales was placed in the middle, and the little black men gleefully put all the bits of paper on it, and their side of the scales was loaded while the other was empty. 'What can we put in?', the angels asked each other. 'Let's look for something good in his life.' Then there appeared in the hand of one of the angels the handkerchief soaked with tears of repentance. The

angels quickly placed it on their side of the scales, and it at once outweighed the other with all its papers. Then the little black men fled, howling in anguish, but the angels took the man's soul and carried it to Paradise, glorifying God's love for mankind.

Ibid., Vol. 4, pp. 81-82.

An Example of How Souls Can Be Rewarded or Punished

FOR CONSIDERATION

Both punishment and reward are in the hands of God. But, as this earthly life is but a shadow of the true life of heaven, so punishment and reward here on earth are but a shadow of that true, eternal punishment and reward. The greatest persecutors of God's holy hierarch Chrysostom were Theophilus, Patriarch of Alexandria and the Empress Eudoxia. After Chrysostom's death by martyrdom, harsh punishment fell on them both. Theophilus went mad, and the Empress Eudoxia was driven from the court by the Emperor Arcadius. Eudoxia soon fell ill of an incurable disease, sores opening all over her body and worms coming out of the wounds. There was such a stench from them that people in the street could scarcely pass in front of her house. Doctors made use of the most fragrant perfumes, unguents and incenses in an attempt to mitigate the stench from the stricken Empress, but with little success, and she finally died in filth and agony. But God's hand was even heavier upon her after her death. The coffin containing her body shook day and night for thirty whole years, until the Emperor

Theodosius translated Chrysostom's relics to Constantinople. But what happened to Chrysostom after his death? He was rewarded with a reward such as God alone can give. Adeltius, the Arab bishop who received the exiled Chrysostom into his house in Cucusus, prayed to God after the saint's death that He would reveal to him where Chrysostom's soul was. Once, when he was at prayer, he was as though taken out of himself, and saw a youth bathed in light, who led him to heaven and showed him the ranks of the hierarchs, pastors and teachers of the Church, naming each of them. But they did not see John there. Then the angel of God led him to the way out from Paradise, and Adeltius was very downcast. When the angel asked the cause of his sadness, Adeltius replied that he was very distressed not to have seen his teacher, John Chrysostom, among those there. The angel answered him: 'No man who is still in the flesh can see him, for he stands beside the throne of God, together with the angelic company of the cherubim and seraphim.'

Ibid., Vol. 4, pp. 193-194.

An Appearance of a Monk to His Brothers

FOR CONSIDERATION

The Orthodox Church possesses an inexhaustible treasure in the evidence of life after death. To note one example among many; one which at the same time witnesses that the spirit of man lives after bodily death and that voluntary obedience brings

blessed immortality: when St. Theodosius the Great had founded a monastery, he had at first only seven monks. To establish them well in remembrance of death, he ordered them to dig a grave. When the grave was ready, Theodosius stood over it, gathered the seven of them together and said: 'Well, my children; the grave is now

ready! Is there among you one who is ready for death, to be buried in this grave?' One of them, a priest called Basil, fell to his knees and besought Theodosius's blessing to die. Theodosius ordered that the memorial services be held for Basil on the third, ninth and fortieth day, as is the custom for the departed. When the fortieth memorial was finished, Basil, in full health, lay down and died. And he was buried in the new grave. On the fortieth day after his burial, Basil appeared in the

morning among the brethren in church and sang with them. At first only Theodosius saw him, but he prayed to God that He would open the eyes of the others. Then all the brethren looked and saw Basil among them. One of the brethren, Letius, joyfully spread his arms wide, intending to embrace Basil, but the latter disappeared. Basil's voice was heard: 'Save yourselves, my fathers and brethren, save yourselves!' Ibid., Vol. 1, p. 88.

СЛОВО ЗА ПАРАСТОСИТЕ

Православниот христијанин со својата смрт не престанува да биде член на Црквата. Преку смртта христијанинот преминува од еден дел на Црквата во друг. Заминува од земната Црква (воинствената) во небесната (торжествената). Но и земната и небесната Црква претставуваат една е единствена Христова Црква, Негово Тело, столб и тврдина на Вистината.

Според тоа, како што Црквата за своите чеда се грижела во текот на нивниот ово-земен живот, подавајќи им, како најнежна мајка, полнота на благодатта и благослов преку светите Тајни и Молитвословијата, така таа не ги напушта и не ги заборава ниту во часот на смртта, а ни после тоа. За Црквата, како и за Самиот Господ, „нема мртви“, зашто нашиот Бог е „Бог на живите, а не на мртвите“.

Во предсмртните мигови Црквата се труди преку молитвите, исповедта и причестувањето што подобро да ги подготви своите чеда за излегување пред Божјото лице и преминот во вечниот живот, а по смртта не ја прекинува врската на љубов кон нив, туку ја продолжува преку послесмртните молитви: опело, парастос и помен (трисаѓија, блудец). Многумина не знаат што претставува парастосот и која е неговата смисла!

Парастосот е еден од заупокоените чинови на Православната Црква, кој во одредени денови и време се служи за покој на душите на нашите починати роднини и ближни. Зборот „парастос“ има грчко потекло и значи: да се даде поддршка некому, да се завземеме за некого, да посредуваме за некого, зашто преку оваа служба Црквата, преку своите молитви се

завзема и посредува пред Бога за своите починати членови. Парастосот, како и останатите заупокоени обреди, всушност, претставуваат посебни чинови востановени од страна на Црквата во спомен на починатите и во себе содржат посебни молитви за нив. Праксата на Црквата да се грижи за своите покојни членови се заснова, од една страна, врз догматски причини, а од друга страна, врз наследството од поранешните претхристијански религии. Пред сè, самиот поим на Црквата како заедница на светите, која се состои не само од живите (според човечкото сфаќање), туку и од нејзините починати членови, како и верата во задгробниот и иден живот, во општото воскресение и судот, како нужна последица имале принесување на молитви за „блажен покој и упокојување на душите“ на оние, кои во Христа починале. Исто така, и кај древните Евреи, како и кај незнабошците, уште во времето кога христијанството никнувало, постоеле посебни обреди и чинови во чест и спомен на починатите, кои, без сомневање, иако надворешни и формални, сепак придонеле за продолжување на најстарите обичаи во врска со погребите, бидејќи тие не само што не биле во спротивност со вистинската вера, туку во христијанството добиле нова смисла. Таа сличност во посмртните обичаи обично се среќава во книгите на Стариот Завет, каде што се наведува дека Јуда Макавеј, доследен на учењето за воскресението на мртвите, го испратил во Ерусалим она што било потребно за принесување на жртва за оние, кои загинале во војните. Кај христијаните, грижата за покој на душите на починатите, особено се покажувала

во милостињите и делата на љубовта. За вредноста на таквите дела и молитви за покојните говорат и најстарите христијански списи, како и многу свети отци и учители на Црквата.

Значи, кога некој од нашите ближни ќе се упокои, тогаш е потребно да се пеат парастоси во 3-от, 9-от, 20-от и 40-от ден по смртта, како и за 6 месечниот и годишниот помен. Општите помени, кои се извршуваат за сите „од векови починати отци и праотци“, се извршуваат на задушниците – деновите посветени на покојните, а особено во саботите спроти месопусната недела и спроти Духовден. Сите овие парастоси во христијанството добиле длабоко духовно значење. Така, парастосот во третиот ден го симболизира тридневното пребивање на Христос во гробот, а се извршува во чест на Света Троица, Која е самата суштина на нашата вера. Парастосот во деветтиот ден се извршува во чест на деветте ангелски чиновници, кои треба да ѝ бидат поткрепа на нашата душа пред донесувањето на посебниот суд; во 20-от ден служиме парастос со кој на душата на покојникот ѝ помагаме полесно да го мине патот низ митарствата; 40-от ден служиме парастос, зашто на тој ден душата ја очекува пресудата од праведниот Судија, која се изрекува на посебниот Божји суд, во очекување на сеопштото воскресение на мртвите и општиот суд, кога секој ќе добие награда или казна, според тоа како го поминал ово-земниот живот. Годишните парастоси не се извршуваат на денот на телесното раѓање, туку на денот на вистинското раѓање за вечен живот, односно, на денот на упокојувањето.

Посебно треба да се нагласи дека живите членови на семејствата и роднините честопати грешат во односот кон своите починати. Парастосот, пред сè, е молитва за покојниот, па според тоа треба да се извршува тогаш кога му е редот, а не тогаш кога им одговара на живите. Тоа особено се однесува на 40-дневниот помен, кој треба да се извршува точно во 40-от ден од смртта, сметајќи го денот на смртта пред вечерната богослужба како прв ден, а ако е починат по вечерната богослужба, тогаш наредниот ден се смета за прв ден. Поместувањето на овој помен заради присуство на роднини од подалечни краишта, или во неработен ден, е сосема неоправдано и пог-

решно според учењето на Црквата. Годишните и полугодишните парастоси можат да се поместат за некој ден порано или подоцна, без разлика, но 40-дневниот парастос не смее да биде поместен ниту еден ден, заради неговото големо значење за душата на покојниот. Потребно е да се знае и тоа дека помените треба да се прават во саботен ден (освен 40-дневниот помен, кој се одржува точно на денот), зашто саботата е ден посветен на покојните, а не во недела, зашто неделата е ден на воскресението и ден на Христовата победа над смртта.

Освен тоа, забележителни се премногу суеверни и неосновани обичаи кога ќе се случи да се упокои некој наш ближен. Покривањето на телевизорот и огледалата во домот на покојниот со платна, ставањето пари и храна во ковчегот, завиткувањето со свеќа на покојниот во ковчегот, одврзувањето на врвки од чевлите и кинењето на копчиња од облеката, ставањето на камен и леб на масата по изнесувањето од домот се СОСЕМА НЕПРИЛИЧНИ РАБОТИ, СУЕВЕРНИ И НЕ ИМ ПРИЛЕГААТ НА ПРАВОСЛАВНИТЕ ХРИСТИЈАНИ ДА ГИ ИЗВРШУВААТ. За покојниот најважни се нашите молитви, а милостињите ќе имаат значење и корист за покојниот кога се направени во согласност со учењето на Црквата, а не во следење на модерни трендови, кои честопати се спротивни со духот и традицијата на Православието.

<https://blagovesti.wordpress.com>

РЕКОА:

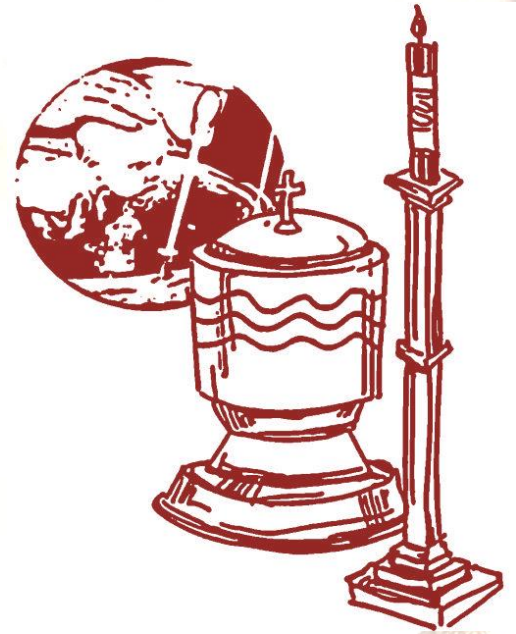
Тогаш, кога ѓаволот ќе ни стане пријател, започнуваме кавги со луѓето. Злобата и омразата меѓу луѓето претставуваат едно големо зло во човечкиот живот. Омразата ги разурнува братските човечки односи и од пријателите создава непријатели. Ако повторно сакаме да се помириме со своите непријатели и да ни станат пријатели, тогаш треба да се скараме со ѓаволот.

Архимандрит Серафим (Алексијев)

Baptisms Marriages & Burials

We congratulate & welcome the Newly Bptised Members of our Macedonian Orthodox Church who has been baptised within "Saint Nikola" Church in Preston:

On May 7th 2017 -Andrea Georgievska;
On May 7th 2017 -Aleksandar Grey
On May 7th 2017 -Elena Markov;
On May 14th 2017 - Shean Clayton;
On May 28th 2017 - Mila Nikolovski

We congratulate & pray that God's Blessings be upon the Newly Married Couple who has been married within "Saint Nikola" Church in Preston:

On May 27th 2017 - Zarko & Marija Popovski, nee Jovanovska

We also remember & pray for the repose of the souls of our beloved who departed this life whose funeral service has been done within "Saint Nikola" Church in Preston:

On May 1st 2017 -Vangel Colakovski;
On May 2nd 2017 -Blaga Jovanovska;
On May 8th 2017 -Vidan Mrmacovski;
On May 9th 2017 - Kostadina Gikovski;
On May 12th 2017 - Cane Petreski;
On May 15th 2017 - Karolina Jadilebovska;
On May 22nd 2017 - Nikola Angelkoski;
On May 24th 2017 - Germanija Popovska;

На знаење:

Црковната Трпезарија се издава за сите потреби на нашите парохијани. Затоа ве молиме да се обраќате кај парохиските свештеници кои ќе ви помогнат за сите ваши потреби.

ПОТСЕТНИК

Нека им биде познато на сите наши парохијани, дека храмот на “Свети Никола” е отворен секој ден од 09.00 саатот наутро, до 01.00 попладне, и по потреба. Богослужбите во неделите и празниците започнуваат во 8.00 наутро. Вечерните богослужби започнуваат во 17.00 навечер, освен ако не е поинаку дадено во распоредот на богослуженијата. Во врска со редот на богослужбите, ве молиме да го следите распоредот кој се дава месечно. За сите други потреби, духовни совети и разговори, како и за закажување на свети Тајни и молитвословија, јавете се на парохиските свештеници на подолу дадените телефони, или електронска пошта:

Парохиски свештеници

Протоереј Трајко Мојсов

Ph.:+ (03) Home 8390 0607;

Моб.: 0430 060 515

E-mail:

father.mojsov@gmail.com

Протоереј Миле Талески

Ph.: + (03) Home: 9467 5225;

Моб.: 0412 349 738

E-mail:

mtal1923@bigpond.net.au

Office: (03) 9471 7177

А П Е Л

Со вашите прилози и даренија помогнете ја црквата. Помогнете да се довршат потребните работи во храмот.

Најтопло им благодариме на сите кои и до сега помогнаа и Му се молиме на Бога за нивно здравје и спасение; за Божји благослов, и секое добро.

РАСПОРЕД НА БОГОСЛУЖЕНИЈАТА ЗА МЕСЕЦ ЈУНИ 2017

На 02-ри, петок, Свети Талалеј, св Литургија во 9.00;

На 03-ти, сабота, свети Константин и Елена, (Задушница) света Литургија во 7.00;

На 04-ти, недела, слегување на Светиот Дух – ДУХОВДЕН, света Литургија во 8.30;

На 05-ти, понеделник, Втор ден Духовден, света Литургија во 9.00;

На 06-ти, вторник, Трет ден Духовден, света Литургија во 9.00;

На 10-ти, сабота, Вечерна служба во 17.00;

На 11-ти, недела, света Литургија во 8.30;

На 17-ти, сабота, Вечерна служба во 17.00;

На 18-ти, недела, света Литургија во 8.30;

На 24-ти, сабота, Вечерна служба во 17.00;

На 25-ти, недела, света Литургија во 8.30;

На знаење:

На 11-ти недела се поклади, а следниот ден на 12-ти го започнуваме Петровденскиот пост кој завршува на 12 јули, на Петровден.

Please Note:

The Holy Sunday Liturgies on 4th; 11th; 18th; and 25th of April commences from 8.00 am;

The Holy Liturgies on 5th The Second day of the Holy Spirit; and 6th The Third day of the Holy Spirit commences from 9.00 am;

The Vespers (Evening services) commences from 17.00 pm.